

Álomvalóságok

Újfalusi Éva munkáihoz

GALÉRIA - LXII. évfolyam, 7. szám, 2018. február 16.

A hatvanas évek szocializmusának depresszívebb realista szocialista-modernizmus korszakában néhány festő rossz közérzetének képet adva szomorú, álomszerű terekbe helyezte főhőseit. Somogyi-Soma László melankóliája, Kóka Ferenc, Gadányi Jenő és Jakobovics Miklós szür-reáliái, úgy látszik, felidéződnek az ifjú festőnemzedék néhány tagjának újabb munkáiban. Újfalusi Éva álomszerű, bonyolult szerkezetű és szimbolikájú munkái is talán ebből a keserű nosztalgiából táplálkoznak. Mert a közérzeti válság, a személyes melankólia nem rendszerfüggő. Újfalusi színes és játékos módon mond álmot és valóságot, meséket, labirintusokat, felsejlő emberalakokat, fénypázmákat és tájakat, belső terek váltják egymást. Mind-mind egy-egy jelenés. Bennük bolyong a művész, s vezeti a nézőt egyre beljebb, kettős-hármas terek nyílnak, kis ablakajtók csukódnak. A szoba rikítóan vörös szőnyege alatt egy folyó (kanális?) szalad el, a sivatag félbevágott gyümölcse kivirágzik. Szomorú arcok és magányos emberek jelzik, valami hiányzik. De nagyon. A hiány hiányát megfesteni csak sok motívummal érdemes, gondolja Újfalusi Éva, s valóban, motívumgazdag képeit örömmel járjuk be, álmat és valót egyaránt felkeresve.